

ПЛАТЕНО

Тодоръ Опревъ единъ отъ богатитѣ селяни, за когото казваха, че билъ ималъ „сухи“ пари, прибираше надвечеръ добитѣка си и отъ часъ на часъ по се ядосваше: конетѣ, кравитѣ и телетата, измокрени отъ студения есененъ дъждъ, отънѣли като хрѣтки и примръзнали, или стояха на едно мѣсто или, ако тръгнѣха, отиваха като замаяни не тамъ, дето трѣбваше; овцетѣ каточе не виждаха вратата на саята, а се притискаха о стенитѣ и плетищата; кокошкитѣ и пилетата бѣха все подъ краката на човѣка, кучетата се шураха изъ пруста и оставяха връзъ мазилката кални отпечатъци отъ прѣститѣ си, прасетата квичаха отъ гладъ като че ги колѣха. Такава неразбория и такава бърканица Тодоръ не бѣше виждалъ въ двора си. И дето да стѣпишъ, все ще се подхлѣзнешъ, каквото и да похванешъ — мокро, нечисто. Тодоръ тичаше нагоре-надолу, сърдѣше се, караше се на слугата, умори се и капна, като да бѣше работилъ цѣлъ день.

Но за да бжде Тодоръ тъй припрѣнъ, имаше и друга причина: когато излѣзе да при-